

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 652/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Csp 47/2017 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 255/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 11 ods. 1 listiny, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto rozhodnutia a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie zo strany okresného súdu v sume 2 000 eur a zo strany krajského súdu v sume 3 500 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Žalobou doručенou okresnému súdu 16. februára 2017 sa sťažovateľ domáhal určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu a dohoda o poskytovaní služieb uzatvorené medzi ním a obchodnou spoločnosťou [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), sú neplatné. Domáhal sa zároveň zaplata sumy 315,40 eur s príslušenstvom. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 117/2021 z 20. apríla 2021 (ďalej aj „nález“) vyslovil, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Krajskému súdu prikázal ústavný súd konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800 eur a náhradu trov konania.

4. V čase podania ústavnej sťažnosti porušenie stále trvá, konanie nie je po podaní odvolania a jeho predložení krajskému súdu v októbri 2018 právoplatne ukončené. Sťažovateľ po 4 rokoch a 9 mesiacoch od podania žaloby stále nemá žiadny konečný právny titul, na ktorého základe by mohol pokojne užívať svoj majetok v podobe odstránenia právnej neistoty a nadobudnúť vedomosť o tom, koľko má v skutočnosti uhradiť.

5. Sťažovateľ namieta porušenie práva vlastniť majetok a práva na pokojné užívanie majetku v dôsledku neprimeranej celkovej dĺžky súdneho konania o jeho peňažnom nároku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Úver je bezúročný a bez poplatkov pre nesplnenie zákonných náležitostí, čo vysloví súd vo svojom rozhodnutí. Všetko, čo by sťažovateľ platil na základe chybnjej zmluvy, možno považovať za bezdôvodné obohatenie. Pre neodstránenie právnej neistoty porušovateľmi nedošlo stále k vyriešeniu tejto otázky. Dĺžka konania je z hľadiska nazerania ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) absolútne neprípustná a ústavne nonkonformná. Takýto postup sa v dôsledku porušenia hmotných práv priechi právu sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces. Reálna možnosť sťažovateľa dopracovať sa k možnosti riadne odstrániť stav právnej neistoty, a tým užívať svoj majetok, čo je aj riadne požičaná istina po dobu vyše 4 rokov, je súčasne odňatím práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

6. Prietah zasiahol do práva sťažovateľa podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože sťažovateľ nemohol nakladať so svojím majetkom, kým nebolo rozhodnuté v súdnom konaní, bol obmedzený vo výkone svojich vlastníckych práv. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na rozsudok ESLP vo veci Immobiliare Saffi proti Taliansku. To, že sa napadnuté rozhodnutie týka majetku sťažovateľa, vyplýva zo súdneho spisu. Právo sťažovateľa vyplýva priamo z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže rozhodnutie súdu o žalobe, ktorým by došlo k určeniu, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, má deklaratórne, a nie konštitutívne účinky. Porušovateľ znemožňuje svojím neefektívnym postupom dosiahnuť stav odstránenia právnej neistoty, v ktorom by sťažovateľovi bolo doručené rozhodnutie deklarujúce porušenie zákonných ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku toho i samotná istina predstavuje majetok sťažovateľa. Tým, že nie je doteraz právoplatne rozhodnuté o žalobe, nie je potvrdené, koľko má zaplatiť a či nepôjde o bezdôvodné obohatenie.

7. V prípade sťažovateľa dochádza k porušeniu zásad legality, legitimacy a proporcionality zákroku proti jeho základnému právu vlastniť majetok, pretože sa dostal do priestoru, keď pre dlhodobú nečinnosť súdnej moci nemá možnosť riadne užívať istinu s konečnou deklaráciou, či boli celkové náklady spotrebiteľa uhradené v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch

a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Zásada legality je porušená z dôvodu, že právny poriadok nedovoľuje byť absolútne nečinný v súdnom konaní. K porušeniu zásady legitimacy dochádza tým, že neexistuje zo strany porušovateľa oprávnenosť ani ospravedlniteľnosť postupu v napadnutom konaní aj po vydaní nálezu.

8. Sťažovateľ nemá žiadny právny prostriedok na ochranu svojho vlastníckeho práva, čo je v rozpore s čl. 13 dohovoru. Napriek snahe dopracovať sa k odstráneniu právnej neistoty tak zo strany súdnej moci nebolo učinené po 4 rokoch a 5 mesiacoch trvania sporu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti možno zhrnúť tak, že z dôvodu celkového trvania napadnutého konania počas 4 rokov a 9 mesiacov bez meritórneho rozhodnutia došlo k zásahu do majetkových práv sťažovateľa, pretože nemohol užívať pokojne majetok. Došlo tiež k odňatiu práva na súdnu ochranu a porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva vlastníť majetok a práva pokojne užívať majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní, v ktorom nebolo rozhodnuté o žalobe a odvolaní sťažovateľa.

III.1. K porušeniu práva vlastníť majetok a práva pokojne užívať majetok v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy:

11. Ústavný súd vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou ESLP, a preto posudzuje námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy spoločne, čo mu umožňuje i to, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy rovnakým skutkovým stavom. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ vyvodzuje porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru z rovnakých skutočností ako porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Vzhľadom na rozdiely v účeloch týchto záruk bude ústavný súd posudzovať ich porušenie spoločne (Iatridis proti Grécku, rozsudok z 25. 3. 1999, bod 65).

12. „Majetkom“ podliehajúcim ochrane čl. 1 dodatkového protokolu môžu byť „majetky existujúce“ alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej na ich zhmotnenie. Pojem „legitímna nádej“ ESLP použil prvýkrát vo veci Pine Valley Developments a ďalší proti Írsku, rozsudok z 9. 2. 1993. Rozvinul ho v rozsudku Stretch proti Spojenému kráľovstvu z 24. 6. 2003 a v rozsudku Pressos Compania Naviera S.A. a ďalší proti Belgicku z 3. 7. 1997.

13. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť odôvodňuje nejasne, pretože na jednom mieste za majetok považuje súdne uplatnený nárok, na inom požičanú sumu (istinu) zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. „*právo vyplývajúce priamo z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom práve*“.

14. Ak by za majetok mala byť považovaná istina úveru, potom nie je zrejmé, ako bol sťažovateľ postupom súdov obmedzený v užívaní svojho majetku – úveru, ktorý sa v napadnutom konaní nestal predmetom konania, resp. nie je dotknutý. Sťažovateľ sa v napadnutom konaní domáhal okrem iného určenia, že úver je bez úrokov a bez poplatkov, či vydania bezdôvodného obohatenia bez spochybňovania nároku žalovanej na vrátenie istiny. Napadnutým konaním potom sťažovateľ nemôže byť podľa názoru ústavného súdu dotknutý na majetku pre absenciu vecnej súvislosti.

15. V prípade, ak by za majetok bol považovaný súdne uplatnený nárok, potom je potrebné uviesť, že po právoplatnom skončení konania vo veci samej (6. júla 2021, pozn.) bola odstránená právna neistota sťažovateľa v otázke, akú sumu je povinný zaplatiť žalovanej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v akom rozsahu ide o bezdôvodné obohatenie, čo tvorilo hlavnú námietku ústavnej sťažnosti. Existuje teda vykonateľné rozhodnutie, ktoré mu priznáva nárok (na bezdôvodné obohatenie).

16. Bez ohľadu na to, či je možné zaradiť sťažovateľov nárok uplatnený v napadnutom konaní pod pojem „majetok“ či „legitímne očakávanie“, ústavný súd v tomto štádiu dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k zásahu do vlastníckeho práva, resp. do práva pokojne užívať majetok. Okolnosti prípadu nenasvedčujú tomu, že zo strany všeobecných súdov došlo ich postupom k formálnemu alebo faktickému zbaveniu majetku alebo že išlo o kontrolu užívania majetku sťažovateľa. Skutočnosti prípadu nesvedčia ani v prospech výkladu v rámci všeobecného princípu rešpektovania pokojného užívania „majetku“, ktorý platí pre všetky opatrenia menej rušivé ako predchádzajúce dva druhy, a preto aj rozhodovanie o zákonnosti, legitimitate a primeranosti zásahu stratilo opodstatnenie.

17. Konania týkajúce sa občianskoprávneho sporu medzi súkromnými osobami samy sebe podľa čl. 1 dodatkového protokolu neangažujú štát (Ruiz Mateos proti Spojenému kráľovstvu, rozhodnutie Komisie z 8. 9. 1988, ods. 268 a 275). Samotná skutočnosť, že štát prostredníctvom svojho súdneho systému poskytuje priestor na rozhodovanie súkromnoprávných sporov, nevedie k zásahu štátu do majetkových práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu (Kuchař a Štis proti Českej republike, rozhodnutie Komisie z 23. 5. 2000), hoci vecný výsledok rozsudku vydaného civilným súdom vedie k strate určitého „majetku“. Je však súčasťou záväzkov štátu podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby prinajmenšom určil minimálny legislatívny rámec vrátane vhodného fóra, ktoré umožní tomu, kto tvrdí, že jeho právo bolo porušené, účinne sa domáhať svojich práv a presadiť ich. Ak by to neurobil, štát by vážne porušil svoj záväzok chrániť právny štát a zamedziť svojvôľu (Kotov proti Rusku, rozsudok z 3. 4. 2012, ods. 117).

18. Pre ESĽP je pri skúmaní namietaného porušenia čl. 6 dohovoru často dostačujúca skutočnosť, že civilné konanie týkajúce sa majetkového práva trvalo neprimerane dlhú dobu. V prípadoch, keď sťažovateľ tvrdil, že dĺžka konania sama osebe predstavovala pokračujúci zásah do vlastníckeho práva, ESĽP rozhodol, že je nevyhnutné preskúmať dĺžku namietaného konania podľa čl. 1 dodatkového protokolu (Zanghì proti Taliansku, rozsudok z 10. 2. 1993, ods. 23), alebo rozhodol, že posúdenie tejto otázky by bolo predčasné (Beller proti Poľsku, rozsudok z 1. 2. 2005, ods. 74). V prípadoch týkajúcich sa mimoriadne dlhých konaní ESĽP rozhodol, že ich zdĺhavé vedenie

(Kunić proti Chorvátsku, rozsudok z 11. 1. 2007, ods. 67; Machard proti Francúzsku, rozsudok z 25. 4. 2006, ods. 15) alebo iné opatrenia prispievajúce k omeškaniu (Immobiliare Saffi proti Taliansku, rozsudok z 28. 7. 1999, ods. 59) mali tiež priamy vplyv na právo sťažovateľov na pokojné užívanie ich „majetku“. V poslednom prípade ESLP tiež zistil, že sťažujúca sa spoločnosť bola zbavená svojho práva na rozhodnutie súdu o spore s nájomcom podľa čl. 6 dohovoru (ibidem, ods. 74).

19. Sťažovateľ spája povinnosť súdu postupovať a rozhodnúť vec v primeranej lehote s porušením svojho majetkového práva, resp. práva užívať majetok v kontexte súkromnoprávneho sporu medzi ním a obchodnou spoločnosťou, ktorá mu poskytla spotrebiteľský úver. Namietala právnu neistotu v otázke, akú sumu bude povinný zaplatiť a či došlo k bezdôvodnému obohateniu. V prípade sťažovateľa sa podľa názoru ústavného súdu nevyskytujú významné prvky verejného práva týkajúce sa štátu a jeho regulatívnej funkcie. Namietaný postup všeobecných súdov bol ukončený právoplatným rozhodnutím krajského súdu, ktoré bolo následne sťažovateľovi doručené okresným súdom a nadobudlo právoplatnosť.

20. Sťažovateľov prípad nie je porovnateľný s vecou Immobiliare Saffi proti Taliansku, pretože sťažovateľ už mal v čase podania ústavnej sťažnosti vykonateľné rozhodnutie na zaplatenie peňažnej sumy a túto povinnosť mohol v prípade dobrovoľného neplnenia žalovanou exekučne vymáhať. V sťažovateľovom prípade nie je prítomný žiadny verejnoprávny prvok obdobný zákonnému pozastaveniu výkonu príkazov na vyst'ahovanie vo vzťahu k neplatiacim nájomníkom (bod 46). Ani následný priebeh a celková dĺžka napadnutého konania nenasvedčujú možnosti zásahu do majetkového práva obdobným spôsobom ako v odkazovanom prípade. V sťažovateľovom prípade očividne nejde o prípad extrémnych priet'ahov v súdnom konaní, pretože konanie na okresnom súde trvalo 16 mesiacov, čo ústavný súd posúdil ako prijateľnú dĺžku konania v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 117/2021. Konanie na krajskom súde je poznačené zbytočnými priet'ahmi, o čom svedčí vydaný nález, avšak stupeň extrémnych priet'ahov pri dĺžke 2 rokov a 8 mesiacov, resp. pri celkovej dĺžke 4 rokov a 5 mesiacov do právoplatného rozhodnutia vo veci konanie zjavne nedosahuje. Pre lepšiu orientáciu k extrémnej dĺžke konania ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľa svoju judikatúru (I. ÚS 100/03, I. ÚS 345/2014, III. ÚS 164/2021). Na uvedenom nič nemení ani sťažovateľom zamlčaná podstatná informácia zistená ústavným súdom, že krajský súd vydal 8. júna 2021 rozsudok, ktorý nadobudol 6. júla 2021 právoplatnosť, a ani zistenie, že zatiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o výške trov konania. Postup všeobecných súdov nevyvoláva taký účinok na majetkové práva sťažovateľa, ktorý by mal znaky zjavnej neprimeranosti v rozpore s čl. 1 dodatkového dohovoru alebo svojvôle.

21. Ústavný súd z týchto dôvodov uzatvára, že nie je potrebné v tomto štádiu bližšie preskúmať dĺžku napadnutého konania z pohľadu označených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Pri zistení, že napadnuté konanie netrvá mimoriadne dlho, a s prihliadnutím na už konštatované porušenia práv nálezom č. k. IV. ÚS 117/2021 z 20. apríla 2021 spojené s priznanou satisfakciou ústavný súd dospel už v štádiu predbežného prerokovania k záveru, že prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nemohlo následne viesť k vysloveniu porušenia označených práv.

22. Nález ústavného súdu zároveň nasvedčuje, že sťažovateľ mal proti nečinnosti všeobecných súdov dostupný ďalší prostriedok, t. j. ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy. Sťažovateľ bol

so sťažnosťou na priet'ahy v konaní úspešný (bod 3). Pre praktickú účinnosť tohto prostriedku je ale podstatné, aby krajský súd ako adresát nálezov vykonal a bezdôvodne nebránil jeho realizácii konaní, prípadne ďalšou nečinnosťou. Podľa názoru ústavného súdu ak krajský súd sťažovateľovi 22. mája 2021 zaplatil primerané finančné zadost'učinenie, 8. júna 2021 vydal rozsudok a 22. júna 2021 vrátil spis okresnému súdu, došlo tým k vykonaniu nálezov. Priznaná satisfakcia viac ako dvojnásobne prevyšuje sumu, ktorej zaplataenia sa sťažovateľ domáhal od žalovanej v napadnutom konaní, a preto ústavný súd uzavrel, že ústavná sťažnosť sa ukázala ako účinný opravný prostriedok na ochranu jeho majetkového práva pred všeobecnými súdmi a prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nevedlo ani k porušeniu čl. 13 dohovoru.

23. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

24. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (v ktorých obsahu niet zásadných odlišností) uvádza, že časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa oslabuje kredibilita štátnej moci a špecificky moci súdnej. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych priet'ahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou pre fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu. Ignorovanie týchto princípov konajúcim súdom môže mať za následok porušenie práva na férový proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) v jeho časovej dimenzii.

25. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť doterajšou extrémnou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné priet'ahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

26. V napadnutom konaní nepovažuje ústavný súd tieto podmienky porušenia základného práva na súdnu ochranu za naplnené. Celková dĺžka konania nesvedčí o tom, že by sťažovateľovi bolo odňaté právo na súdnu ochranu. Osobitnú pozornosť z pohľadu predmetu konania si napadnuté

konanie nevyžaduje. Napriek tomu je naďalej aj povinnosťou okresného súdu postupovať v tejto veci už poznačenej zbytočnými priet'ahmi krajského súdu ďalej bez zbytočných priet'ahov.

27. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej s'ťažnosti k záveru, že medzi napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi s'ťažovateľa uvedenými v petite ústavnej s'ťažnosti nezaoberal. Ak by podľa s'ťažovateľa okresný súd v nadväznosti na očakávané rozhodnutie o výške trov konania v budúcnosti nepostupoval v súlade s požiadavkami základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, toto rozhodnutie mu nebráni v budúcnosti sa obrátiť na ústavný súd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2021

Libor DUEA
predseda senátu